

POSTANOWIENIE

Dnia 13 lipca 2023 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Maciej Kowalski

na posiedzeniu niejawnym 13 lipca 2023 r. w Warszawie,
w sprawie z powództwa M. M. i A. O.
przeciwko Bank spółce akcyjnej w W.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej Bank spółki akcyjnej w W.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Warszawie
z 22 listopada 2021 r., I ACa 545/19,

odrzuca skargę kasacyjną.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 22 listopada 2021 r. Sąd Apelacyjny w Warszawie w sprawie z powództwa M. M. i A. O. przeciwko Bank spółce akcyjnej w W. o zapłatę oddalił apelację powodów od wyroku Sądu Okręgowego w Warszawie z 20 maja 2019 r. oraz zasądził od powodów łącznie na rzecz pozwanego 4050 zł tytułem zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie zaskarżył w całości pozwany, a w skardze kasacyjnej wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania opart na przesłankach określonych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 i 3 k.p.c.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że jedną z przesłanek dopuszczalności środka zaskarżenia (środka prawnego) jest interes prawny

w zaskarżeniu. Dla jego powstania konieczne jest istnienie stanu pokrzywdzenia orzeczeniem (*gravamen*), który występuje, gdy zaskarżone orzeczenie narusza interesy skarżącego (zob. m.in.: uchwałę składu siedmiu sędziów SN z 15 maja 2014 r., III CZP 88/13, OSNC 2014, Nr 11, poz. 108; wyrok SN z 2 lipca 2015 r., V CSK 421/14; postanowienia SN z 25 lutego 2015 r., V CSK 450/14; z dnia 25 maja 2023 r., I CSK 528/23).

Pozwany nie ma interesu prawnego w zaskarżeniu wyroku Sądu Apelacyjnego, gdyż Sąd ten oddalając apelację powodów oraz zasądając na rzecz skarżącego zwrot kosztów postępowania apelacyjnego orzekł zgodnie z jego żądaniem - na korzyść pozwanego. Brak interesu prawnego w zaskarżeniu powoduje odrzucenie skargi kasacyjnej jako niedopuszczalnej na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. (zob. postanowienie SN z 16 kwietnia 2021 r., I CSK 484/20).

Zauważyć także należy, że w orzecznictwie Sądu Najwyższego wyrażany jest pogląd, zgodnie z którym moc wiążąca orzeczenia odnosi się do treści jego sentencji, a nie uzasadnienia (zob. np. wyroki SN: z 8 czerwca 2005 r., V CK 702/04 i z 17 lutego 2023 r., II CSKP 646/22 oraz postanowienie SN z 6 września 2022 r., I CSK 813/22). Nie mają zatem mocy wiążącej ani poglądy prawne wyrażone w uzasadnieniu orzeczenia (zob. wyrok SN z 13 marca 2008 r., III CSK 284/07), ani motywy i ustalenia faktyczne zawarte w uzasadnieniu (zob. wyrok SN z 15 lutego 2007 r., II CSK 347/07). Sąd przy wydaniu wyroku nie jest związany ani ustaleniami faktycznymi poczynionymi w innej sprawie, ani poglądami prawnymi wyrażonymi w uzasadnieniu zapadłego w niej wyroku (zob. wyroki SN: z 21 czerwca 2007 r., IV CSK 63/07 i z 11 grudnia 2018 r., II PK 237/17). Zawarte w uzasadnieniu danego orzeczenia motywy rozstrzygnięcia mogą mieć jedynie znaczenie dla ustalenia zakresu mocy wiążącej prawomocnego orzeczenia, czyli granic prawomocności materialnej orzeczenia w rozumieniu art. 365 § 1 k.p.c. (zob. np. wyroki SN: z 15 lutego 2007 r., II CSK 452/06 i z 25 listopada 2020 r., V CSK 25/19).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁶ § 2 i 3 k.p.c. Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

(A.Z.)

[f.n]